

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 718/2015
12.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.С., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., поднетом против правноснажних решења Првог основног суда у Београду К 1714/10-Кв 662/15 од 06.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1024/15 од 17.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., поднет против правноснажних решења Првог основног суда у Београду К 1714/10-Кв 662/15 од 06.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1024/15 од 17.06.2015. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду К бр.1714/10-Кв 662/15 од 06.05.2015. године, одбачен је захтев браниоца окривљеног М.С., за понављање кривичног поступка од 23.04.2015. године, који је правноснажно окончан пресудом Првог основног суда у Београду К 1714/10 од 24.10.2013. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 1024/15 од 17.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног изјављена против првостепеног решења.

Бранилац окривљеног М.С., адвокат Д.Ц., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења, због повреда закона из члана 438. ст.1. и став 2. тачка 2) и 3), члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и 3) у вези члана 15. и 16. ЗКП, члана 22. и 25. КЗ, члана 32. Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода, члана 21. Устава РС и члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода и члана 27. Устава РС и члана 5. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане одлуке а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем или их преиначи, као и да јавног

тужиоца и браниоца окривљеног обавести о дану и часу одржавања седнице на којој ће се одлучивати о предметном захтеву.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, а по разматрању списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нашао:

Одредбом члана 485. став 1. ЗКП, прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па између осталих у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП, као разлог је предвиђена повреда закона.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети сам окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74. члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног је захтев за заштиту законитости поднео против правноснажног решења Првог основног суда у Београду К 1714/10-Кв 662/15 од 06.05.2015. године којим је одбачен захтев браниоца окривљеног М.С. за понављање кривичног поступка окончаног правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К 1714/10 од 24.10.2013. године, као и против решења Апелационог суда у Београду Кж2 1024/15 од 17.06.2015. године којим је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног изјављена против првостепеног решења.

Међутим, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да су првостепеном и другостепеном пресудом повређена основна начела кривичног поступка – оцене доказа и утврђивање чињеница прописана одредбама члана 15. и 16. ЗКП, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са образложењем да првостепени суд и поред тога што су вештаци саобраћајне струке изнели два опречна налаза и мишљења у погледу одлучне чињенице, наведене налазе није усагласио нити је на спорну околност одредио супервештачење поступивши супротно одредби члана 124. ЗКП.

Када је у питању другостепена пресуда бранилац указује да је иста донета уз повреду одредаба кривичног поступка јер није одржана седница већа у складу са чланом 446-448 ЗКП, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, на којој је требало извести доказе, које је првостепени суд одбио да изведе, а исти су од одлучујућег значаја за доношење повољније одлуке по окривљеног, на који начин је, према наводима захтева, повређена одредба члана 449. ЗКП.

Како се преко захтева за заштиту законитости поднетог од стране браниоца окривљеног против правноснажног решења којим је одбачен захтев браниоца

окривљеног за понављање кривичног поступка не могу испитивати правноснажне пресуде којима је предметни кривични поступак правноснажно окончан, то је захтев браниоца окривљеног у погледу ових навода оцењен као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног као разлоге за подношење овог ванредног правног лека против наведених правноснажних решења истиче повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11), члан 438. став 2. тачка 2) и 3) и у вези члана 15. и 16. ЗКП и члана 22. и 25. КЗ.

Имајући у виду да наведене одредбе закона нису дозвољени разлози због којих окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости, то је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оцењен као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву наводи и то да су се након правноснажности пресуде појавиле нове чињенице и нови докази који сами за себе и у вези са ранијим чињеницама и доказима могу довести до ослобођења од оптужбе или до осуде по блажем кривичном закону – налаз и мишљење комисије сталних судских вештака за област друског саобраћаја, дипл. инжењера саобраћаја Д.В., дипл. инж. П.К. за област машинске технике и дипл. инжењера електротехнике И.Ђ. за област трасологије и изјаве сведока П.Ж., М.Х., према којим доказима предметна саобраћајна незгода није последица пропуста у саобраћају учињених од стране окривљеног истовремено истичући да је супротан закључак нижестепених судова погрешан.

Из свега наведеног произлази да бранилац окривљеног у суштини истиче да је правноснажним решењем учињена повреда одредбе члана 473. став 1. тачка 3) ЗКП, указивањем да су изнете чињенице и докази сами за себе односно у вези са ранијим чињеницама и доказима могле довести до ослобођења од оптужбе или до осуде по блажем кривичном закону, те да стога није било законских услова за одбацивање захтева браниоца окривљеног за понављање кривичног поступка. С обзиром на то да повреда закона из члана 473. став 1. тачка 3) ЗКП, није разлог због којег је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев браниоца окривљеног у погледу изнетих навода оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног М.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да су правноснажним решењима повређена права окривљеног из члана 32. Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода, члана 21. Устава РС и члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода и члана 27. Устава РС и члана 5. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева одређено да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог Законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, а да бранилац окривљеног уз захтев није доставио одлуке Уставног суда или Европског суда за људска права којима је

утврђено да су повређена или ускраћена наведена људска права и слободе окривљеног у поступку која су зајемчена Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописани садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**